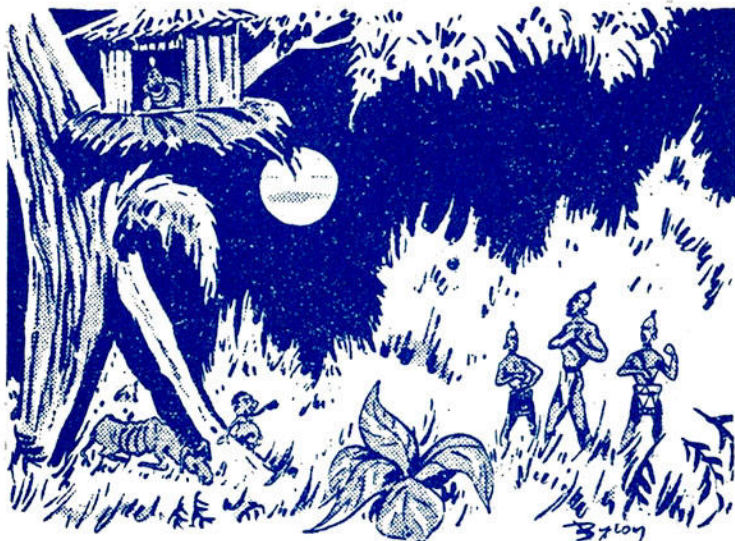

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Αριθ. 5

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΑ ΣΟΥΡΤΑ-ΦΕΡΤΑ

‘Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο έχει αρχίσει νά ζηλεύει. Μέρως τώρα ό Γιαχαμπούχα—έναν άράταρος ίσαι!—έκει πάνω!—φέρνει βόλτες γύρω άπ’ τó δέντρο (1) τους. Με τó κεφάλι

(1) ‘Η κοντόχοντρη πυγμαία Χουχού, μένει τώρα σέ μία κακοφτιαγμένη ξυλένια καλύβα, πάνω στά κλαδιά θρόρατου δέντρου. Είναι: τó «Απαρτεμάν» της, όπως λέει εκείνη, ή ό «Καραγκιόδ μπερντές», όπως λέει ό Ποκοπίκο.

‘Ο μικροσκοπικός μαύρος νά-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ψηλά, οίχνει γλυκερές ματιές κατά τó «Απαρτεμάν» τής μελιστάλακτης Χουχούς.

‘Ο νάνος έχει γίνει μπαρούτι.

νός Ποκοπίκο, μένει μαζί μ’ έναν φωραλέο κυστό γέρινο γάϊδαρο, τόν «Καθ’ορδαιμο», κάτω στήν ερυθρώρη κουφάλα μέ δυό άνοιγματα, τού ίδιου δέντρου. Στή «Στοά Ποκοπίκο», όπως τή λέει αυτός, ή στό «Αχούρι» όπως τή λέει ή Χουχού.

Κάνει σκηνές στην πυγμαία :

— Μωρή Μαριζέλ . . .

— Τ' είναι, χρυσό μου ;

— "Η θά πεις σ' αυτό τὸ λι-
μοκοντόρο νὰ κόψει τὰ σουρτά
φάρτα, ἢ θὰ πάω φόρα καὶ θὰ
φῶμε τὰ μουστάκια μας. Ἀντι-
λαβοῦ :

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται :

— Καὶ τί σὲ πειράζει ἐσένα,
χρυσό μου ; Σάμπως κάνει τί-
ποτα κακό ὁ ἄνθρωπος ;

— Μάλιστα. Περνάει κάτω
ἀπ' τὸν «Καραγκιόζι-μπερντέ»
σου καὶ σὲ φλερτάρει.

— Δικαίωμα του. Τυγχάνω ὡ-
ρακία καὶ συμπαθῆς ! Τοῦ ἀρέσω
καὶ μὲ... φιλτράρει !

Ὁ Ποκοπίκο χτυπάει τὸ πόδι
κάτω :

— Ὅχι ! Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ
σὲ «φιλτράρει».

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀναστε-
νάζει :

— Μὰ τί φταίω ἐγώ, χρυσό
μου ; Ὁ Θεὸς φταίει πού μ' ἔ-
κανε τόσοι τσαχπίνα ! Τόσων
μούρλια ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

— "Α, νὰ χαθεῖς αἰξί !

— Τρομάρα νὰ σουρθεῖ, χρυ-
σό μου !

Ὁ νάνος δὲν ἀντέχει ἄλλο.
Τραβᾷ τὴ χατζάρα του. Ἀνε-
βαίνει στ' «Ἀπαρτεμάν» νὰ τὴ
σφάζει.

Ἡ Χουχού τὸν σπρώχνει. Ὁ
ἄμορφος γκρεμοτοακίζεται κάτω.
Σκάει σὰν καρπούζι. Ἀρχίζει νὰ
κλαίει δυνατά. Ἀγαρμπα.

Ὁ ψωραλέος γάϊδαρος τὸν
λυπᾷται. Γκαρίζει κι' αὐτὸς
θλιμμένα.

Ὁ Ποκοπίκο θυμώνει :

— Σκισμός «Καθαρώαμε !» "Α-

μα κλαίω δὲν θέλω νὰ μοῦ κά-
νουνε... σιγόντο !

ΟΙ ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΙ

ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Φεγγαρόλουστο βράδυ ! Ὁ ἐ-
ρωτευμένος Ἀραπάρος ἔρχεται
κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο.
Σέρνει μαζί καὶ δυὸ φίλους του
μὲ τὰμ-τὰμ. Κάνει καντάδα στὴ
Χουχού.

Ὁ Γιαχαμπούχα ἔχει ταιριά-
ξει καὶ στιχάκια γιὰ τὴν ἀγαπη-
μένη του. Θὰ τῆς τὰ τραγουδή-
σει μὲ τὴ δυνατὴ κι' ἀγαρμπη
φωνάρα του.

Ὁ νάνος ἔχει λυσοῦξει ἀπ' τὸ
κακό του.

Καὶ νά : Τὰ τὰμ-τὰμ κάνουν
μὰ γλινκεὰ εἰσαγωγή σὲ... λὰ
μινόρε. Ὁ μαῦρος κρεμανταλᾷ
ἀρχίζει :

— «*Σὰν τὸ τσανάκι ξαγρυνῶ,
σὰν κουκουβάγια κλαίω !
καὶ τῆς καρδιάς μου τὸν καὺμό.
τραγουδιστὰ σοῦ λέω !*»

Οἱ ἄλλοι δυὸ Ἀραπάδες τοῦ
κάνουν ἀκοπανιμέντο :

— Τὰμ-τὰμ.. Τὰμ-τὰμ...

Ὁ Ποκοπίκο μέσ' ἀπ' τὴν
κουφάλα τοῦ δέντρου, τοῦ ἀπο-
κρίνεται τραγουδιστά. Στὸν ἴδιο
σκοπό :

— «*Σὰν τὸ γαῖδοῦρι τραγουδᾷ,
σὰν τὸ σκυλὶ γαυγίζει...
Μὰ τῆς Χουχούνας τὸ φιλί,
μάγκα, δὲν... κολατίζεις !*»

Τὰ ὄργανα συνεχίζουν :

— Τὰμ-τὰμ... Τὰμ-τὰμ...

Ὁ νάνος διαμαρτύρεται :

— "Ε, μπάριπα Ἐρωτόκριτε !

Οἱ Ταμταυτῆδες σου φαλτσά-

Ὁ Γιαχαμπόουχα δένει στήν οὐρά τοῦ «Καθαρόκρητο» τὸν Ποκοπίκο. Ὁ ψωραλέος τρίποδος γαϊδαρός τρέχει τρομαγμένος.

ρουνε μὲ πεποϊθήση!

Ὁ ἐρωτευμένος Γιαχαμπόουχα δὲν δίνει σημισία. Συνεχίζει τὰ στιχάκια του :

— «Εἶσαι γλυκειὰ σὰν τὸ χουρ-
[μά,

κι' ὁμορφὴ σὰν ἐλάφι!
Ἀγνή σὰν τ' ἀγριολούλουδο
καὶ τ' ἄσπαρτο χωράφι!»

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τοῦ χαρίζει
ζίστανα. Ἔνα σου κι' ἕνα μου.
Τραγουδάει κι' αὐτός :

— «Εἶσαι κουτὸς σὰν τὸ χαλβὰ
κι' ἄγοςτος σὰν τὰ βλύτα!
Μὲ τὴν Κοπέλλα ποῦμπλεξες,
τὴν... πάτησες τὴν πίττα!»

Ὁ μαῦρος Κρεμανταλᾶς θυ-

μώνει. Ὁ νάνος μ' τὰ στιχάκια
του τὸν μπροδεύει. Μουγγρίζει
ἄγρια :

— Σκάσε ποντίκι! Θὰ σὲ πα-
τήσω γὰ σὲ λοιπώσει!

Ὁ Ποκοπίκο παρεξηγιέται :

— Ποιὸν θὰ πατήσεις, βρὲ μι-
ζρόβιο;! Ἐγὼ εἶμαι... Ἀντρα-
ζίας δυσθεύματος!

Σκουντάει ἀμέσως τὸ γαϊδαρὸ
του :

— Ξύπνα, σαῖνι μου! Ξύπνα
Καθαρόαιμέ μου!

Τὸν τραβάει ἀπ' τ' αὐτιά. Τὸν
σηκώνει. Τὸν βγάζει ἔξω ἀπ' τὴν
κουράλα. Τὸν καβαλλάει. Τρα-
βάει τὴν ἀνάπηρη χατζάρα του.
Κάνει ἐπάλυση στὴνς τρεῖς ἀρα-
πάδες :

— Πίσω κανταδόροι καὶ σᾶς ἔφαγα ! 'Ολέ !

Ἡ Χουχού, ψηλά ἀπ' τ' «'Α παρτεριάν» της ξεφωνίζει :

— Βοήθεια, καλέ, βοήθειαα ! Καλὲ θὰ σφαχτοῦνε γιὰ χατήρι μου, καλέ !

Ὁ Γιαχαμπούχα κάνει ἓνα πήδημα. Ἀρπάζει τὸν ψωραλέο γαῖδαρο. Μὲ τὴν οὐρά του δένει ἀπ' τὸ λαμὸ τὸν Ποκοπίκο. Τὸν ἀφήνει νὰ κρέιμεται πίσω στὰ καπούλια του.

Οἱ «Ταμταμτζήδες» βαστάνε τὴν κοιλιά τους ἀπ' τὰ γέλια.

Ὁ 'Αράπαρος δίνει τώρα γερὴ κλωτσιὰ στὸν «Κοθαρόαιμο».

Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ ξεκινάει, ιερμαγμένο. Τρέχει χορνετά,...

Ὁ Ποκοπίκο κρεμμασμένος σὺν πισινὸ τοῦ γαϊδάρου, στριγγλίζει :

— Λῦστε με βρέε ! Βρωμῶν τὰ... χνώτα του

Ἡ Χουχού ψηλά ἀπ' τ' «'Α παρτεριάν» της ξεκαρδίζεται στὰ γέλια !

— Χά, χά, χά ! Στὸ καλὸ Ποκοπικάκι μου ! Ἄμα παντρευτῶ θὰ σοῦ στείλω κουφέττα !

Ὁ γαῖδαρος μὲ τὸ νάνο προχωροῦν. Χάνονται γρήγορα πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιεὶς τῆς Ζούγκλας :

Ἡ μύρρη «γόησσα» γυρίζει στὸ Γιαχαμπούχα. Χαμηλώνει τὰ μενεξεδένια της βλέφαρα. Ψιθυρίζει ρωμαντικά :

— Ἐξακολούθησε τὴν... καντάς, χρυσό μου ! Ἡ κατσαρώδης φωνούλα σου μὲ συγκινεῖ κόρρα ! Τὰ μελωδὴ στιχάκια σου μὲ μεθοῦν ἐξ... ἀνατριχίλας ! Μὲ συγχωρεῖτε κυῖλας !

Ὁ ἐρωτευμένος Ἀράπαρος ἄλλο πού δὲν θέλει. Τῆς τραγουδάει καμμά πενταχοσαριά στιχάκια ἀκόμα. Τέλος παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφαση : Κάνει νὰ σκαρφαλώσει στὸ δέντρο...

Οἱ ἄλλοι δυὸ «Ταμταμτζήδες» ζηλεύουν. Τὸν ἐμποδίζουν. Ἐχον κι' ἐκεῖνοι γοητευτεῖ ἀπ' τὴ Χουχού. Ὁ καθένας τὴ θέλει τώρα γιὰ λογαριασμό του.

Ἡ πυγμαία φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Καλέ, ἡσυχάστε, καλέ ! Γιατί νὸ τσακωνόσαστε ; Σᾶς παίρνω καὶ τοὺς τρεῖς !

Οἱ Ἀραπάδες, ἔχον κυῖλας πιαστεῖ στὰ χέρια. Παλεύουν. Χτυπιώνται μὲ λύσσα.

Τέλος ὁ ἓνας κυνηγáει τὸν ἄλλον. Τρέχουν. Χάνονται.

Τὰ μάτια τῆς Χουχούς βουρκώνουν. Ἀναστενάζει :

— Ἀχ ! Εἶναι τῆς μοῖρας μου γραπτὸ. Ὅλοι οἱ γαμπροὶ νὰ κάνουνε... πτερά !

II ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ.

Βρισκόμαστε τώρα σὲ κάποια ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Μιά μεγάλη φυλὴ ζῇ ἐκεῖ. Ἡ φυλὴ τῶν Γκράλβα.

Ὁ Ἀρχηγός της κι' ὁ Μάγος, βρίσκονται στὰ μαχαίρια. Ὁ φύλαρχος ἔχει καταφέρει νὰ πάρει μὲ τὸ μέρος του τὸ λαό. Ἐνα πρωτὶ διώχνει τὸ Μάγο. Ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ἀλλοίως. Φεύγει. Ὅμως ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθεῖ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐκεῖ πού προχωρεῖ, ξαφνιάζεται. Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξη. Μπροστὰ του ἀντικρῶζει ἓνα ψωραλέο γέρικο γαῖδαρο. Μὲ

‘Ο ιθαγενής Μάγος προσκυνεί: τὸν Ποκοπίκο !

— ‘Εσύ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Ἀρχηγὸς καὶ Βασιλεὺς μας !

μονάχα τρία ποδάρια: Δυὸ μπροστά κι’ ἓνα πίσω.. Πυκνὸ σύννεφο ἀπὸ μαῦρες ἀλογόμιγες τὸν τριγυρίζει.

Πίσω στὴν οὐρά του, δεμένος ἀπ’ τὸ λαϊμό, κρέμμεται ἓνας μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος. Μὲ τεράστια κεφάλι. Μ’ ἀδύνατο λαϊμό. Μὲ φουσκωτὴ κοιλιά. Μὲ λεπτὰ χεροπόδαρα. Μ’ ἀπέραντες παλάμες καὶ πατούσες!

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ ἔχει σταθεῖ. Κά-νει ὀλιγόλεπτη παραγωγή ἀπ’ τὸ γνωστὸ του... Μπασμα.

‘Ο κρεμασμένος νάνος κυττάζει τὰ καπούλια τοῦ γαϊδάρου. Τραγουδάει μὲ πόνο :

— «Στὴν «καστανιά» μὲ κρέμ-
[μασαν
φρουρό, νὰ μὴν τὴν κλέφτουν,
κι’ ἐγὼ ὁ ἄμοιρος μετρῶ
τά... «κάσταν» ποὺ πέφτουν!»

‘Ο Μάγος λυπᾶται. Τὸν λύνει .

‘Ο Ποκοπίκο τοῦ λέει τὰ κα-
θέκαστα :

— “Ενας Ἀράπαρος θέλει νὰ
μοῦ ξελογιάσει τὴν ἀρραβωνιά-
ρα! Αὐτὸς κρέμμιεσε τό... γαϊ-
δαρο στὸ λαϊμό μου. Μὰ τὶ νὰ
σοῦ κάνω!... Εἶμαι μικρός, ὁ
φουκαρᾶς. Ἐπρεπε νάμαν γί-
γαντας. Νὰ τὸν μάθω, ποσ’ ἀ-
πίδια βάζει ὁ σάκκος !

Τὰ μάτια τοῦ Μάγου λάμπουν παράξενα. Ἀποφασίζει νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ νάνο σὰν ὄργανό του. Νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς.

Ἀμέσως παίρνει ἴσως σοβαρό. Σκύβει. Προσκυνάει τὸν Ποκολίκο :

— Στις διαταγές σου, Ἀρχοντά μου!

Ὁ νάνος ξαφνιαίνεται :

— Μπά; Ἰννηκα βασιλιάς κι' ὅλας ; Μπράβο! Καλὰ τὸ λένε : Ἡ κοπριά φέρνει γούρι!

Ὁ Μάγος τοῦ ἐξηγεῖ :

— Σὲ ἀνεκάλυψα. Ἀρχοντῆ μου! Μὴ θέλεις νὰ κρυφτεῖς! Στὴν ἱερὴ σπασμένη πλάκα τοῦ θεοῦ Σανάκ, ἔχω διαβάσει αὐτὰ τὰ λόγια: «Εὐτυχημένος ἐκεῖνος τοῦ θ' ἀντιζῶσει πρῶτος τὸν πραγματικὸ Ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἰννάλβα! Θὰ τὸν δεῖ νὰ φτάνει κάποτε στὴν Ζουγκλα κρημιασμένος ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ ἱεροῦ Γαῦδαρου μὲ τὰ τρία ποδάκια!... Αὐτὸς θὰ γίνῃ Ἀρχοντας! Αὐτὸς θὰ κυβερνήσῃ τὴν χώρα!

Ὁ Ποκολίκο τὸ πιστεύει. Ἐνθουσιάζεται :

— Πολὺ σὲ γουστάρω. ἰδερφέ μου! Ζήτη ὁ θεός... Τσανάκ! Τὸ λοιπὸν γεροῦτέοις μου, αὐτὸ δὲν τὸ περιμένα!...

Ὅμως ἀμέσως συνέχεται. Μιά κακιά σκέψη περνάει ἀπ' τὸ νοῦ του. Συνεχίζει :

— Ὅχι ἀγαπητέ μου! Ἀρνοῦμαι τὸ στέμα. Κατ' οὐδὲν λόγῳ δέχομαι νὰ γίνω βασιλεῦ! Ἀντιλήβεται;

Ὁ Μάγος παραξενεύεται :

— Γιατί, παιδί μου; Ἀφοῦ τὸ εἶδα γραμμένον στὴ σπασμένη

πλάκα!

— Γι' αὐτό! Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ γίνω βασιλεῦ, κι' ὁ θεὸς Τσανάκας νά... σπάει πλάκα!

Ὁ Γέροντας ἐπιμένει :

— Ἐγώ, ποῦ μὲ βλέπεis, εἶμαι παντοδύναμος!

— Τὴν ὑγείᾳ σου νᾶχεις!

— Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἓνα μαγικὸ βότανο. Νὰ γίνεις γίγαντας!

Ὁ Ποκολίκο ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται :

— Μὴ μοῦ τὸ λές! Μπορῶ νὰ γίνω κρημινταλᾶς σὰν τὸ Γιαχιμπούχα;

— Πολὺ πὺς μεγάλος!

— Ἀν' τότε θὰ τὸ στραμπουλήξω τὸ φονκαριάρικο!

Ὁ Μάγος συνεχίζει :

— Ἄμα σὲ κάνω γίγαντα, θὰ πᾶς νὰ μονομαχίσεις μὲ τὸν ψεύτικο Ἀρχηγὸ μας. Θὰ τὸν σκοτώσεις. Θὰ γίνεις ἐσὺ βασιλιάς στὴ χώρα τῶν Γκαῦλβα!

Τέλος ὁ νάνος δέχεται. Ὁ γέροντας τρέχει βιαστικὸς. Φέρνει τὸ βότανο.

Ὁ Ποκολίκο θέλει νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Δίνει νὰ φάει πρῶτα ὁ «Καθαρόαιμος» του..

Καὶ νά : Ὁ ψωραλῆς Γαῦδαρος γίνεται τεράστιος. Πῶς μεγάλος ἀπὸ ἐλέφαντας.

Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται :

— Φτοῦ σου, νὰ μὴ βασκαθεῖς! Δυσθεόρατος Γαῖδουρακλα, μοῦ γίνεις κι' ἐσὺ! Θέλω ἄσπασερ γιὰ νὰ σὲ καβαλλικεύω!

Ἀμέσως τρώει κι' ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ μαγικὸ βοτάνι! Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, μεταμορφώνεται. Γίνεται τρομακτικὸς γίγαντας! Ἀκόμα κι' ἡ ἀνάπηρη χατζάρη του μεγαλώνει.

Πηδάει μ' εύκολια τώρα στη
μάχη τοῦ θεόρατου Γαΐδαρου.
Δὲν χρειάζεται πιά ἀσανσέρ !

Ὁ Μάγος τὸν φέρνει στὸ χω-
ριό τῆς Φυλῆς. Φωνάζει :

— Πιστοὶ δοῦλοι τοῦ θεοῦ Σα-
νάκ. Σὰς φέρνω τὸν πραγματι-
κὸ Ἀρχηγό σας !

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες γονατί-
ζουν μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν
τρομερὸ γίγαντα. Τὸν προσκυ-
νάνε :

— Χούλ ἐν ἀχάν ! Χούλ ἐν ἀ-
χάν ! (2)

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς κοιτάζει
μὲ συμπάθεια. Μουρμουρίζει μὲ
ἦχος :

— Ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Μου,
πολὺ σῆς γουστάρει, ἀδερφέ
μου !

Καὶ συμπληρώνει :

— Ἐ, ρε καὶ νὰ μὲ γλέπατε
κρεμιασμένο στὴν οὐρὰ τοῦ
Γαΐδαρου ! Θὰ χάνατε πᾶσαν
ιδέαν !

Σὲ λίγο παρουσιάζεται κι' ὁ
Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς. Μονάχῃ
αὐτὸς δὲν προσκυνᾷ τὸν Πο-
κοπίκο. Εἶναι γενναῖος Ἄντρας.
Ἀτρόμητος !

Καβαλλιζεῖται τ' αἰλόγῳ του.
Ἐτοιμάζεται νὰ χτυπηθεῖ μὲ
τὸν Ποκοπίκο. Τὸν Γίγαντα τοῦ
Τρόμου !

Ὁ Φύλαρχος καὶ τ' ἄντρες του.
φαίνονται σὰν νάνοι μπροστὰ
στὸν τεράστιο γαΐδαρο καὶ τὸν
ἡπερφυσικὸ ἀντίπαλό του.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν λυπάται :

— Εἶσαι πολὺ μικρὸς νὰ τὰ
βάλεις μαζί μου ! Καλύτερα σφά-

ζου μονάχος. Θὰ γλυτώσεις καὶ
τά... σφαχτικά !

TITANOMAXIA :

Ὁ νάνος κι' ὁ γαΐδαρός του
μπορεῖ νὰ θέριεψαν. Ὅμως δὲν
θέριεψε μαζί κι' ἡ καρδιά τους.

Ὁ Ποκοπίκο φοβᾶται ν' ἀν-
τιμετωπίσει τὸν ἀτρόμητο Ἀρ-
χηγὸ τῆς Φυλῆς. Κάνει διάφο-
ρες ὑπεκφυγές. Θέλει νὰ γλυ-
τώσει τὴ μονομαχία :

— Ἄντε, βρὲ φίλε. Ἄς δώ-
σουμε τὰ χέρια ! Βασιλιάδες
ἄνθρωποι εἶμαστε. Ἐπιτρέπεται
νὰ τρώμε τὰ μουστάκια μας ;

Ὁ Φύλαρχος ἐπιμένει :

— Ὁχι. Θὰ χτυπηθοῦμε ! Δὲν
μὲ τρομάζει πούσαι γίγαντας.

— Δὲν βαρύνεσαι... Τὶ γίγαν-
τας ; Κολοκύθια στὸ πάτερο.
Μὲ τὸ ζῦγι θὰ πᾶμε τώρα ;

Ὁ Ἀρχηγὸς οὐρλιάζει :

— Εἰσαι δειλὸς ! Τιποτένιος !
Φοβάσαι νὰ χτυπηθεῖς μαζί
μου !

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ὁχι, παιδί μου ! Δὲν εἶναι
περὶ διὰ τὸ ὅτι φοβάμαι. Οὐ-
δόλως συμβαίνει τὸ τοιοῦτον.
Ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ
σφάξω. Καὶ τότε δὲν ἔχω.. θυμώ-
σει ἀκόμα. Ἀπαξ καὶ τυγχάνῃ
ἀθύρματος, παραμένεις ἀσφα-
χτος !... Ἀντιλαμβάνεσαι ; Βρί-
ξε με τὸ λοιπὸν νὰ θυμώσω !

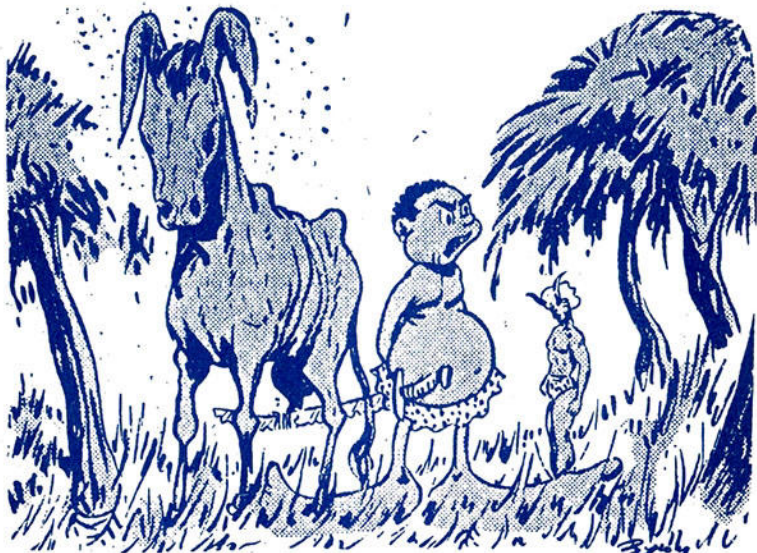
Ὁ Φύλαρχος τὸν βρίζει :

— Φουσκωμένε σκύλε ! Πρι-
ομένω γουροῦνι ! Βρωμερὸ
σουλῆκι ! Ψόφιε γαΐδαρε !...

Ὁ νάνος μένει ἀτάραχος.
Κουνάει τὸ κεφάλι :

— Πφ... Βρισιές εἰν' αὐτές,
βρὲ πατριώτη ! Κάτι τέτοια
ἡμεῖς τὰ μασάμεν ! Γιὰ νὰ θυμώ-

(2) Καλῶς μὰς ἤλθε ! Καλῶς
μὰς ἤλθε !

Τὸ εἶναι τοῦ Μάγου μεταμορφώνει τὸ νάνο καὶ τὸν «Καθα-
ρόαιμό» του σὲ γίγαντες.

σω τοῦ λόγου μου, θέλω βριξιά,
ὄχι ἀστεία ! Βριξιά πού νά κά-
νει στράκες ! Ἀμέεε !

Ὁ ἀτρόμητος ἀντίπυλος συνε-
χίζει. Τοῦ λέει τὰ χειρότερα
λόγια. Ὁ Ποκοπίκο μένει ψύ-
χραιμος. Καθόλου δὲν ταράζε-
ται. Χαμογελάει :

— Ἄν θύμωνα τόσο εἴκοლა,
φουκαρά μου, οὔτ' ἕνας ἄνθρω-
πὸς δὲν θάχε μείνει ἄσφατος
μέσα στὴ Ζούγκλα ! Βρίξε με
πὺ σέρτικα. Γουστάρω βριξιά
μαγγιόρα. Χορταστική !

Οἱ Ἀραπάδες γύρω, παρακο-
λουθοῦνε τὴ σκηνή. Βλέπουν τὸ
θάρος καὶ τὴν παλλικαριά τοῦ
παλιhoῦ Ἀρχηγοῦ τους Καταλα-

βαίνουν καὶ τὴ δειλία τοῦ καὶ
νούργιου.

Ἀγριοκυττάζουν τὸ γιγαντό-
σωμο Ποκοπίκο. Δείχνουν ἀσχη-
μες διαθέσεις.

Ὁ Μάγος πιόχίζει νὰ τοῦ δώ-
σει κουράγιο :

— Ἐπάνω του, πολυχρονεύε-
νε Βασιλιά ! Μὴ θυμώνεις ! Ὁ
παντοδύναμος Θεὸς Σανάκ θὰ
σὲ βοηθήσει.

— Ὁ νάνος δικηολογίεται :

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω μπάρμπα
Τέτοιε μου ; Νομίζεις πῶς τὸ
θέλω κα' ἐγώ ; Ἀφοῦ δὲν μπο-
ρῶ νὰ θυμώσω. Εἶμαι πολὺ
δυσάρετος στὸ θυμὸ !...

Ὁ Φύλαρχος τὸν ζηττάζει μὲ

περιφρόνηση :

— Κρίμιμας τὴ χαντζάρα ποὺ κρατᾷς !

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται τώρα θεριὸ ἀνήμερο. Στριγγίζει μὲ λύσσα !

— Πρὸςβαλες τὴ θυλιζή μου χαντζάρα; Αὐτὸ ἦτανε ! Θὰ πεθάνεις ταχέως καὶ διαπρεπῶς !

Σπηρουνίζει μὲ τὶς γυμνές φτέρνες τὸν «Καθαρόαιμο» ! Στριγγίζει ἄγρια :

— Ἀίντε κι' ὅποιον πάρει ὁ Χάρος !

Ὅμως τὸ τεράστιο τρίποδο ζῶο δὲν κουνιέται ἀπ' τὴ θέση του. Φοβᾶται νὰ πάρει μέρος στὸν καυγᾶ.

Ὁ νάνος τὸν σπηρουνίζει πάλι.

— Βρέ, ντέεεε !

Τίποτα. Τοῦ δίνει δυὸ-τρεῖς σβερχιές. Πάλι τίποτα. Τοῦ φωνάζει. Τὸν βρίζει. Τοῦ τραβάει τ' αὐτιά, Κανένα ἀποτέλεσμα ! Ὁ θεόρατος ψωραλέος γάϊδαδος μὲνεί ἀκίνητος.

Ὁ Ποκοπίκο δικηολογιέται στὸ Μάγο :

— Δὲν παίρνει μπροσιά ! Κάποια βλάβη θᾶχει...

Ἀμέσως γυρίζει στὸν ἀντίπαλο καβαλλάρη :

— Τί νὰ σοῦ κάνω, κύριε Συναδέλφε ! Ἐγὼ θυμώσα. Μὰ γιὰ νὰ γίνει δουλειά, πρέπει νὰ θυμώσει κι' ὁ γάϊδαρος !

Ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει χάσει πιά τὴν ὑπομονή. Δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει ἄλλο. Ἀρχίζει τὴν ἐπίθεση. Μὲ τὸ σπαθὶ του πάσχι-

Τὸ ἄλογο τοῦ Φυλάρχου μ' ἓνα πῆδημα ἐρίσκειται στὴ ράχη τοῦ «Καθαρόαιμου».

ζει νά χτυπήσει τὸ γιγαντιαίο νάνο.

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Εἶναι πολὺ-πολὺ μικρὸς ἀπέναντι στὸν ἀντίπαλο. Οὔτε κἂν νὰ τὸν φτάσει δὲν μπορεῖ.

Ὁ «Καθαρόαιμος» γυρίζει σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ καπούλια του κυττάζουν τώρα κατὰ τὸν ἥλιο. Ἔτσι βλέπει τὴν τεράστια σκιά του. Τὴν περνάει γιὰ σκιά τρομαχτικοῦ θεριοῦ. Σαφνιάζεται. Τρομάζει. Σηκώνεται γιὰ λίγο σούζα. Στὸ πσινό του ποδάρι. Ξεκινάει. Προχωρεῖ χορεντά. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

Ὁ μανιασμένος Φύλαρχος ὀρμáει πίσω. Τὸ ἄτι του κάνει τρομερὸ πῆδημα. Ὁλόκληρο, μαζί μὲ τὸν καθαλλάρη, βρίσκονται πάνω στὴ ράχη τοῦ ἀτέραντου γαῖδαρου. Μὲ τὸ σπαθὶ κάνει νά χτυπήσει στὸ κεφάλι τὸ γιγαντόσωμο νάνο.

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει στὸ τρίποδο ἄτι του :

— Μπράβο Καθαρόαιμε ! Ἀπόκτησες καὶ .. δεύτερο πάτωμα ! Καὶ σ' ἀνώτερο !

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ ἀναπάντεχο γίνεται. Τ' ἄλογο τοῦ Ἀρχηγοῦ γλυστράει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Γαῖδαρου. Γκρεμοτουκίζεται κάτω. Μαζί μὲ τὸν καθαλλάρη. Ὁ ἀτρόμητος φύλαρχος χτυπάει ἀσχημα. Μένει νεκρός :

Ὁ τεράστιος νάνος πανηγυρίζει :

— Πάει κι' αὐτός ! Τοῦ μάσησα τὴν ψυχάρα !

Συνεχίζει τὸ φεγγιό. Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο του.

Ὁ Μάγος τρέχει γιὰ λίγο ξωπίσω. Εἶναι εὐχαριστημένος πρὶν

θὰ γίνει αὐτός τώρα, ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς. Τοῦ φωνάζει :

— Πρόσεχε καλά ! Ἄν θέλεις νὰ ξαναγίνεις ὅπως ἦσουνα, βάλε μιὰ γυναίκα νὰ σὲ φιλήσει.

Ὅμως ὁ νάνος βρίσκεται μακριά. Δὲν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ.

II ΧΟΥΧΟΥ ΝΥΦΗ I

Ὁ πραγματικὸς τώρα «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» μὲ τὸν «Δυσθεόρατο Γαῖδουρακλά» του, φτάνουν στὸ γιγαντόσωμο δέντρο μὲ τὴν εὐρύχωρη κουφάλα. Τὴ «Στοά Ποκοπίκο» ὅπως τὴ λέει Ὁ «Καθαρόαιμος» κάνει νὰ μπεῖ μέσα. Ἀλίμονο ! οὔτε τὸ κεφάλι του δὲν χωράει τώρα.

Ὁ Ἀφέντης του τὸν παρηγορεῖ :

— Μὴ στεναχωριέσαι, σαῖνι μου ! Θὰ σέ .. λιμάρω καὶ θὰ χωρέσεις !

Ταυτόχρονα σχεδόν, μέσα ἀπ' τὸ ψηλὸ «Ἀλαρτεμιάν» ἀκούγεται ἡ μελιστάλακτη φωνάρα τῆς Χουχούς :

— Γύρισες χρυσό μου ; Περίμενε ἐπ' ὀλίγον ! Στολίζομαι νυμφωδῶς ! Ὅπου καὶ νᾶναι θὰ καταπλεύσει καὶ ὁ νυμφίος μετὰ τοῦ .. συγγενολογίου του ! Ἡ «γαμηλιώδης» πομπὴ θὰ μεταβεῖ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ. Ἐκεῖ θὰ γίνει ἡ «στέφσις». Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ τεράστιος νάνος σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά. Φωνάζει :

— Μπράβο ! Καὶ τοῦ... χρόνον ! Πολὺ χάριχα ! Ὅμως ἔβγα λίγο ἔξω. Ἐβγα νῦ σὲ δοῦμε καὶ νὰ ..,μᾶς δεῖς !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀποκρίνεται :

— Καλά, χρυσό μου ! Δὲν σοῦ εἶπα : Περιμένε ἐπ' ὀλίγον ! Τὴν στιγμήν ταύτην τυγγάνω γυνώδης. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ γιγαντώσωμος Ποκοπίκο περιμένει. Τρίβει χαρούμενος τίς τεράστιες χεροῦνες του. Μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια :

— Μόλις μὲ 'δεῖ, ἀδερφέ μου, θὰ σπάσω πλάξ !

Καὶ νά : Ἡ μελιστάλακτη Χουχού δὲν ἀργεῖ νὰ ἐτοιμαστῇ νυφούλα.

Πρόσχαρη καὶ χαμογελαστή βγαίνει στὸν ἐξώστη τοῦ « Ἀπαρτεριάν » τῆς. Σκύβει, Κυττάζει... Ἀντικρύζει τὸ γιγαντωμένο Ποκοπίκο. Τὸν τεράστιο γαῖδαρό του.

Τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν. Νοιώθει φρίξη στὴ θέα τους. Ζαλίζεται. Χάνει τὴν ἰσορροπία τῆς. Γκροφίζεται κάτω...

Ὁ « Δυσθεόρατος » Ἀντρακλας δὲν τὰ χάνει. Ἀπλώνει τὴν ἀπέχρानτη πολάμη του. Τὴν ἀρπάζει στὸν ἄερα.

Ἡ ἄμοιρη εἶναι ἀναισθητή. Ἔχει λιποθυμήσει !

Ὁ Ποκοπίκο τὴν περιεργάζεται. Ὁλοστρογγυλὴ καθὼς εἶναι ἔχει ὁλόκληρη στολισεῖ μὲ πολὺχρῶμα λουλουδία. Μοιάζει σάν...

Ἀλλὰ γιατί νὰ τὸ ποῦμ' ἐμεῖς ; Τὸ λέει ὁ νάνος :

— Νύφη εἶς' ἐσί, παιδί μου, γὰ ... Μάης !

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται.

Ὁ Ποκοπίκο παρατάει κάτω τὴ Χουχού. Τρέχει. Κρύβεται

πίσω ἀπὸ κάποιο τεράστιο βράχο Περιμένει.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται ἡ « γαμηλιώδης » πομπή : Μπροστὰ ὁ Γιαγαμπούχα. Στολισμένος σάν γαμπρός. Πίσω ἀκολουθεῖ τὸ « συγγενολόγιον ». Ὁ Πατέρας του. Ἡ Μητέρα του. Τ' ἀδελφία του. Οἱ ἀδελφάδες του. Κι' ἓνα σωρὸ κοντοσούβελι. Ὅλοι βρωμεροί. Ἐν πολὺτοι. Κουρελιασμένοι !...

Βλέπουν τὴ νύφη ἀναισθητὴ κάτω. Τρομάζουν. Βλέπουν ταυτόχρονα καὶ τὸν τεράστιο ἡσυχάλειο τρίποδο γαῖδαρο. Τρομάζουν ἀκόμα πιὸ πολὺ.

Ὁ γαμπρός ἀρπάζει τὴ Χουχού. Ὅλοι μαζὶ κάνουν νὰ γύγουν.

Ὁ νάνος κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸ βράχο, μουρμουρίζει βραχνά :

— Σταθεῖτε ! Ὅποιος φύγει θὰ πεθάνει !

Οἱ ἄμοιροι νοιώθουν τὸ αἶμα τους νὰ παγώνει. Τὰ ποδάρια τους τρέμουν. Σάν καλάρια πού τὰ φρυσάει βορριάς.

Στὸ μεταξὺ σεννέχεται κι' ἡ Χουχού.

— Ἀχ, Γιαγαμπουχάκι μου ! Ποῦ νὰ στὰ λέω ! Πρὸ ὀλίγου ὥρας, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Ὁνειρεύτην ἀγρίως ! Εἶδον, λέει, τὸ Ποκοπικάκι μου, μεγάλο σάν Ἀράχο. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας. Ὁ « γαμπρός » τῆς δείχνει τὸ γαῖδαρο :

— Γιὰ κύττα : Ὁνειρο βλέπουμε κι' ἐμεῖς τώρα :

Ἡ « μαύρη γόησσα » γουρλώνει πάλι τὰ μάτια. Κυττάζει μὲ τρόμο τὸν τεράστιο γαῖδαρο. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Μὰ σὲ καλὸ σον ! Καὶ μ-

ρούαμε! Καλὲ πῶς.. πρίστηκες ἔτσι;

Ταυτόχρονα κι' ὁ Ποκοπίκο βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Θεόρατος σὰν γίγαντας παρουσιάζεται. Τοὺς χαιρετάει:

— Γειά σου, σκυλλοῖ!

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει γιὰ λίγες στιγμές. Ἀμέσως γυρίζει στὸ «γαμπρό» Ψιθυρίζει χαμένα :

— Πάλι θὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, χρυσό μου! Ἀρχίζω κι'... ὄνειρεύομαι!

Ὁ γιγαντόσωμος νάνος θέλει νὰ ἐκδικηθεῖ. Νὰ βγάλει τ' ἄχτι του.

Ἀρπάζει μὲ τὸνα χέρι τὸ Γιχαμπούχα. Τὸν πετάει ψηλά. Πολὺ ψηλά! Πάνω ἀπ' τὶς κορφές τῶν γιγαντόσωμων δέντρων.

Καθὼς πέφτει, τὸν πιάνει πάλι στὸν αέρα! Τὸν ξαναπετάει πρὶν ψηλὰ ἀκόμα. Τὸν ξαναπιάνει.

Αὐτὸ γίνεται κάμποσες φορές. Ὁ δυστυχισμένος γαμπρὸς παθαίνει μεγάλῃ λαχτάρᾳ ἀπ' τὸν φόβο του.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς ὁ ἄμοιρος βρίσκεται ψηλά, ἡ Χουχού νοιώθει νὰ πέφτουν στὸ κεφάλι της μερικὲς... σταγόνες νεροῦ.

Ἰκετεύει τὸν Ποκοπίκο.

— Λυτήσου τον, χρυσό μου! Εἶναι γαμπρὸς ὁ φοικαράς Ποῦ νὰ εἰσέρχεται τώρα... ν' ἀλλάζει! Τὸ «συγγενολόγιον» τᾶχει χάσει. ὅρῳ Παρακολοῦθοῦν μὲ τρόμο καὶ φρίκη τὸ κακὸ ποῦ γίνεται.

Ὁ «Λυθεόρατος» Ἀντρακλας θέλει νὰ πιάσει κίτρι. Κάνει μεγάλα νηινάσια στὸ «Γαμπρό» καὶ στὴ «Νύφη». Τρελλὰ κινώ-

νια!

Διατάζει τὸ Γιαχαμπούχα:

— Γονάτισε! Φίλησε μετὰ σεβασμοῦ τὰ ἀξιοτίμα... καπούλια τοῦ γαϊδάρου μου!

Ὁ Ἀράπης τρέμει ἀπ' τὸ φόβο. Προχωρεῖ. Πίσω του ἀφίνει μιὰ ὕψη γραμμή. Σὰν κουβάς ποῦ τρέχει...

Τέλος φτάνει στὸν «Καθαρό-αἷο». Γονατίζει. Τοῦ φιλάει μὲ σεβασμὸ τὰ ὀπίσθια!

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

— Βοήθειά σου! Καὶ τοῦ χρῶνους αἶσαι καλά!

Διατάζει τώρα τὴ Χουχού:

— Γονάτισε κι' ἐσύ! Ἐξομολογήσου τὸν ἔρωτά σου στὸν ἀξιέρυστον ὄνον μου!

Ἡ πυγμαία διαμαρτυρεῖται :

— Καλὲ ἀφροῦ δὲν τὸν ἠγαπῶ! Πῶς θὰ τοῦ ἐκφράξω τὸν ἔρωτά μου!

Ὁ γιγαντόσωμος νάνος τὴν ἀρπάζει. Τὴν πετάει ψηλά. Τὴν ξαναπιάνει στὸν αέρα.

Ἡ ἄμοιρη Χουχού τρομάζει ἀφάνταστα.

— Καλά, Ποκοπικάκι μου! Θὰ τοῦ τὸν ἐκφράξω!

Γονατίζει μπροστὰ στὸν τεράστιο ψωραλέο γαῖδαρο. Βάζει τὴ δεξιὰ παλάμη στὴν καρδιά. Ψιθυρίζει :

— Σ' ἀγαπῶ, Καθαροαἱμάκι μου! Σὲ λατρεύω, ποῦ κακὸ φόβο νάχεις, χρυσό μου! Ἡ καρδιά μου κτυπεῖ δι' ἐσέ. Ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς ὅπερ σὲ εἶδον, ἐτρελλάθην ἐκ τῆς ἀγάπης! Μὲ μάγεψαν αἱ... ἀλογόμυγές σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ξεκαρδίστεϊ στὰ γέλια. Κοροϊδεύει :

— Καλά, Χουχού μου. Μὴ

Ὁ Γιαχαμπούχα ἀρπάζει στὰ τρομερά χέρια του τὸν Ηοκοπίκο, τὸν κάνει τ' ἀλατιοῦ στὸ ξύλο

στενοχωριέσαι ! Θὰ σοῦ τὸν δώσω ! Δὲν θὰ μείνεις στὸ ριάφι. Εἶναι γαμπρὸς ἐν τῷ ζεῖ. «Γαῖδου-ρακλας δυσθεύρατος», πὺν λέει ὁ λόγος !

Τέλος ἀποφασίζει νὰ τοὺς κάνει τὴ μεγαλειότερη λαχτάρα

Παίρνει ἓνα γερὸ χορτόσχοινο. Λένει τὸ «Γαμπρὸ» καὶ τὴ «Νύφη» πλάτη μὲ πλάτη. Τοὺς διατάζει νὰ χορέψουνε.

Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει τραγουδάει ὁ ἴδιος :

— «*Εβγα Νύφη, στὸ χορὸ
μὲ τὸν Ἄντρα σου τὸ βλάκα !
Χόρευε νὰ σὲ χαρῶ,
γιὰ νὰ σπᾶσω λίγη πλάκα !*»
Μού, μού, μού, καὶ μά, μά, μά,

χόρευε καρσιλαμά.

*Ψού, ψού, ψού καὶ ψί, ψί, ψί,
σᾶς χορεύω στὸ ταψί !*

Ὁ Γιαχαμπούχα καὶ ἡ Χου-ζού, δεμένοι ράχη μὲ ράχη καθὼς εἶναι, πασχίζουν νὰ χορέψουν. Ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζουν εἶναι κομικοτραγική. Χοροπηδᾶνε σὰν καβούρια πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ὅπως σὲ μιὰ στιγμή τὰ πόδια τοὺς μπερδεύονται. Γκρεμίζονται κάτω. Δεμένοι καθὼς εἶναι δὲν μποροῦν νὰ ξανασηκωθοῦν.

Ὁ Ηοκοπίκο κόβει ἓνα κλαδί. Τοὺς ζητᾷ :

— Ἐπάνω γρήγορα ! Ἐπάνω εἶπα !

Τοὺς κάνει μεγάλα μαρτύρια !
 'Ο «Γαμπρός» ἔχει βάλει τὰ
 γλάμματα. Ἡ «Νύφη» προσπα-
 θεῖ νὰ τὸν παρηγορήσει :

— Μὴ στενοχωριέσαι, χρυσό
 μου ! 'Ονειρο εἶναι ! 'Αμα ξυ-
 πνήσουμε, δὲν θὰ συμβαίνει τί.
 ποτα !

'Ο γιγαντώσιμος νάνος δὲν
 δείχνει διάθεση νὰ σταματήσει.
 'Ο χορὸς τοῦ δερμένου γαμπροῦ
 καὶ τῆς νύφης, τὸν διασκεδιάζει
 πολὺ.

Τοὺς σηκώνει. 'Αρχίζει πάλι
 τὸ τραγούδι :

— «Ψού, ψού, ψού καὶ ψί, ψί, ψί,
 σὰς χορεύω στὸ ταψί !»

Πέφτουν. Τοὺς σηκώνει Ξα-
 ναπέφτουν. Τοὺς ξανασηκώνει...

Τέλος σπάζει τὸ χορτόσχοινο.
 'Ο ἕνας χωρίζει ἀπ' τὸν ἄλλον.
 Λευτερώνονται.

'Αλλήμονο ! Οἱ ἄμιοι βρίσκον-
 ται σὲ κακὰ γάλια. Λὲν ἔχουν
 δύναμη νὰ σταθοῦν ὀρθοί.

'Ο Ποκοπίκο ἔβγαλε πιά τ'
 ἄχτι του. Τοὺς παρατάει. Ζυγώ-
 νει τώρα τὸν τεράστιο γαῖδαρό
 του. Τὸν κλωτσάει :

— Ξύπνα, σάινι μου ! Ξύπνα
 φτερωτό μου ἄτι !

'Ο «Καθαρόαιμος» ἀνοίγει
 τὶς ἀπέραντες μασέλες του.
 Γκαρτίζει μαχμουρλίδικα :

— 'Αάαα ! Α .. α... αάαα ! ..

'Ο νάνος τὸν βοηθάει. Σηκώ-
 νεται στὰ τρία ποδάρια. 'Αμέ-
 σως πηδάει στὴ ράχη του. 'Ετοι-
 μάζεται νὰ ξεκινήσει.

— Τοῦ λόγου μου παγαίνω !
 'Απὸ τοῦδε κ' ἐντεῦθεν θὰ γί-
 νω βασιλεῦ τῶν βασιλέων !
 Ζουγκλοχωρῶ ὁ Μέγας ! 'Ολέ !

'Η Χουχού, πεσμένη ὅπως

βρίσκεται κάτω, τὸν κυττάζει
 μὲ θαυμασμό ! Λυπάται τοῦ θά
 χάσει ἕναν τέτοιο "Αντρακλα !

Κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσ-
 πάθεια. Πετιέται ὀρθή ! Στὰ
 πλευρὰ τοῦ «Καθαρόαιμου» κρέ-
 μεται ἡ τεράστια σκουριασμένη
 χαντζάρα τοῦ γίγαντι Ποκοπίκο.
 'Αρπάζεται ἀπ' αὐτήν. Σκαρφα-
 λώνει ἐπάνω. Μὲ δάκρυα στὰ
 μάτια τὸν ἐξλιπαρεῖ :

— Λυπήσοιμε, χρυσό μου !
 Μὴ μὲ παρατήξεις μοναχούλα
 μου ! 'Εγὼ μονάχα ἐσένα ἠγαπῶ !
 Τὸ Γιαχαμπούχα οὔτε νὰ τὸν
 γλέπω στὰ μάτια μου ! 'Εξανα
 πὼς θὰ τὸν παντρευτῶ γιὰ νὰ
 ζηλέψεις !

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας»
 συγχινεῖται :

'Αλήθεια, μωρὴ Μαρξέλ ! Μὲ
 ἀγαπεῖς ἀγρίως :

'Η Χουχού ἀρχίζει τὶς γαλυ-
 φιές :

— Ναί, κοῦκλε μου ! Ναί,
 μπουλοῦκο μου ! Ναί, τζίτζιφι-
 ὄγκο μου !

Ταυτόχρονα κάνει μιὰ γρήγο-
 ρη κίνηση. 'Αγκαλιάζει τὸ λαι-
 μό του. Τὸν φιλάει κινηματο-
 γραφικά.

'Αλλήμονο ! Αὐτὸ ἦτανε ! Τὴν
 ἴδια στιγμή καὶ ἀπίστευτο γί-
 νεται. 'Ο τεράστιος γαῖδαρος κ'
 ὁ γιγαντώσιμος καβαλλάρης, ἀρ-
 χίζουν νὰ μυκροῦν ! Νά χα-
 μηλώνουν...

'Ὅσπου γρήγορα ξαναγίνονται
 ὅπως ἦταν καὶ πρὶν. Στὸ φουσι-
 κό τους μπῶι !

Τὸ «φιλ τῆς γυναίκα», ὅπως
 εἶχε πεῖ ὁ Μάγος, ἦταν τὸ ἀν-
 τιφάρμακο γιὰ τὸ βοτάνι ποῦ-
 χαν φάει.

Τώρα ὁ Ποκοπίκο εἶναι πάλι

ὁ μικροσκοπικός νάνος πού ξε-
ρουιμε. Μὲ τὴ φρουσχωτὴ κοι-
λίτσα. Μὲ τὶς ἀπέραντες πατου-
σες.

Ἡ Χουχοῦ παραξενεύεται :

— Καλὲ στὴν μπουνγάδα σὲ
βάλανε, χρυσό μου ; Πῶς «μπή-
κες» ἔτσι ;

Ὁ διαβολεμένος νάνος κατα-
λαβαίνει τὶ λαχτάρεις ἔχει νὰ πά-
θει τώρα. Πηδάει σὰν τρελλὸς
ἀπ' τὴ ράχη τοῦ φοραλέου γαϊ-
δαρου. Κάνει νὰ τὸ βάλει στὰ
πόδια.

Δὲν προφταίνει.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀράπαρος Για-
χαμπούχα ἔχει σηκωθεί. Μ' ἓνα
πῆδημα βρίζεται κοντά του.
Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαμῷ.

— Ἐλα 'δῶ φιλαράκο μου !
Τώρα θὰ χορῆψεις καὶ τὸ δικό
μου καρσιλαμά !

Ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει κάτω.
Νὰ τὸν κλωτσάει. Νὰ τὸν ποδο-
πατάει μὲ λύσσα !

Ἡ Χουχοῦ πανηγυρίζει :

— Βάρα του, Γιαχαμπούχα
μου ! Βάρα του νὰ συχωρεθοῦν
τ' ἀποθαμένα σου ! Μὲ συγχο-
ρεῖτε κι' ὅλας !

Ὁ Ποκοπῖκο τὴν πληρώνει
ἄσχημα ! Ὁ ἄμοιρος ἀπ' τὸ ξύ-
λο ἀρχίζει νὰ πρίζεται. Κοντεύ-
ει νὰ ξαναγίνει γίγαντας ὅπως
ἦτανε !

Καθὼς τρώει τὸ φοβερό μπερ-
ντάχι, στριγγλίζει σπαραχτικά :

— Βαστάτε με, βρέεεε ! Βα-
στάτε με νὰ μὴν τόν... σράξω !

Ἡ Χουχοῦ κοροῖδνεύει :

— Κουράγιο, χρυσό μου ! Ὁ-
νειρο εἶναι ! Ἄμα ξυπνήσεις δὲν
θὰ συμβαίνει τίποτα. Μονάχα
πού θάγεις γίνε... ὀκτακόσιες
ὀκάδες !

Ὅμως σιγὰ—σιγὰ ἀρχίζει νὰ
τὸν λυπᾶται... Ἀπ' τὴν κρεμα-
στὴ χορτοσχοινένα σκάλα, ἀνε-
βαίνει στὸ «Ἀπαρτεριάν» της.

— Καλὲ ἄσε μας ἡσ.χους !
Τράβα στὴ δουλειά σου βρωμά-
ρατα ! Οὔτε σὲ ἡγάπησα, οὔτε
σὲ ἡγαπῶ ! Ἄ, νὰ χαθεῖς,
βλάξ !

Ὁ Γιαχαμπούχα ἔχει κάνει
τὸν Ποκοπῖκο ἀγνώριστο στὸ
τό ξύλο. Καὶ πάλι δὲν σταμα-
τάει. Τὸν χτυπάει σὰν τρελλός.

Ὁ δυστυχισμένος νάνος ἀνα-
στενάξει :

— Ψυχὴ μου μπερντάχι ! Οὐ-
τε... γαμπρός δὲν τὸχω φάει !

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ὁ
Ἀράπης βγάζει σπαραχτικὸ ξε-
φωνιτό :

— Ἄααα !

Ὁ Ποκοπῖκο κυττάζει μὲ
γουρλωμένα μάτια.

Νά, τι ἔχει συμβεῖ.

Ὁ φοραλέος γαϊδαρος πονάει
νὰ βλέπει τὸν Ἀφέντη του σ'
αὐτὰ τὰ χάλια. Ἐρχεται κρυφά
πίσω ἀπὸ τὸ Γιαχαμπούχα Ἀ-
νοίγει τὶς μασσέλες... Τὸν ἀρπάζ-
ει ἀπ' τὸ λαμῷ ! Τὸν χτυπάει
δυὸ τρεῖς φορὲς κάτω. Σὰν δε-
μάτι σανοῦ πού θέλει νὰ τὸ λύ-
σει. Τέλος τὸν ἀφήνει...

Ὁ Ἀράπης τρελλαίνεται ἀπ'
τὸ φόβο του. Φαντάζεται πῶς
κάποιο τρομερὸ θερινὸ τὸν εἶχε
ἀρπάζει στὰ δόντια.

Ἔτσι, μόλις νοιώθει πῶς εἶ-
ναι λεύτερος, τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Χωρὶς νὰ γυρίσει πίσω του.
Τρέχει ἀλαφιασμένος νὰ σωθεῖ.

Τὸ σκυλλοῦ τῶν σιμπεθέρων
τὸν ἀκολουθεῖ. Γρήγορα χάνον-
ται ὅλοι πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς

φυλλωσιές!

‘Ο Ποκοπίκο βρίσζεται σὲ κα-
κὰ χάλια. Τέτοιο ξύλο δὲν εἶχε
φράσι ποτέ του! Δύσκολα ὁ φου-
καρὰς καταφέρνει νὰ στέκεται
ὀρθός. ‘Ομως κάνει κουράγιο.
‘Ατενίζει μ’ εὐγνωμοσύνη καὶ
θαυμασμό τὸν «τρίποδο» σωτή-
ρα. Τοῦ βγάζει δεκάριζο λόγο :

— «‘Αξιοσέβαστε ‘Ονε! Μοῦ
ἔσωσες τὴν ζωὴν. Θὰ τὸ ἀνα-
γνωρίζω αἰωνίως καὶ τυμπανίως!
Οὐδέποτε θὰ φανῶ ἀπέναντί
σου... γαῖδαρος!

» Διὰ ταῦτα λαμβάνω τὴν τι-
μὴν νὰ σὲ ἀνακηρύξω... ἀδελφό
μου! Θεῖο μου! Ξάδελφό μου!
Μπατζανάκη μου! Κουμπάρο-
κουνιάδο μου! Καὶ οὕτω καθ’

ἑξῆς!...

‘Η Χουχού, ψηλά ἀλ’ τ’ «‘Α-
παρτεράν» ἐνθουσιάζεται :

— Μπράβο, χρυσό μου! Και-
ρὸς ἦτανε ν’ ἀποκηρύξεις κι’ ἐσύ..
«συγγενολόγιον»!

‘Ο νάνος δὲν τὴν προσέχει.
‘Αγκαλιάζει τώρα τὸ λαιμὸ τοῦ
ψωραλέου Γαϊδάρου. Συνεχίζει
μὲ στόμφο:

— ‘Ω, ναί! Σὲ νοιώθω σὰν ἄ-
δελφό μου! Σὰν γνήσιο, σὰν
πραγματικὸ ἀδελφό μου!...

‘Η «μσύρη γόησσα» τὸν δια-
κόπτει πάλι :

— Καλὰ ντε! Αὐτὸ τὸ γλέπου-
με! ‘Ολοῖδιοι εἴσαστε!... Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι’ ὅλας!

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ‘ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ’

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

‘Αριθ. Τεύχους 5

Τιμή Τεύχους Δεχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ὁδὸς ‘Αγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖα **ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

᾽ΠΟΚΟΠΙΚΟ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῇ τεύχη πού θὰ δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑΙΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)